עא.

לכיפה ועביד לער בעלי חיים ומקלקל חלירו וכיפתו אדרבה ליערפינהו

בקופין ולקברינהו אלא ודאי ח אתי לאחלופי באדם ועבדי היכירא

ולרבנן נמי עבדי היכירא הו דפטרינן להו ולא חיישי׳ לתקלה אבל במתני׳

הנסקל ד) לפי שאינם ח דרך הנאתן ועוד דאיכא איסור מעילה דהזיד

במעילה במיתה הילכך כולן ימותו ואל תחמה התם כיון דאיסור

דהכא חיישינן לתקלה דאיכא כמה

ספק איסורין לפי שהם מוקדשים כגון

י רכב על גבי שור ובא חבירו ורכב

וסמיכה על גבי ראש גדי וטלה וחלב ח

מוקדשין ע"ג זו מכתו דשרי בשור

מסורת הש"ם

מוספתה ב"ק וסופ"ד קידושין מוספתה ב"ק [סופ"ד קידוקי]
 סו. בכורות מא. תמורה כת.] ועי"
 גדה מה., ב) ב"ק יד עד,
 סידוקין נה. מעילה יט,
 ד) פסחים כד:, ה) סנהדרין פ., וע"ע מו' חולין יא: ד"ה (ו ליחוש ותו' סנהדרין פ: ד"ה הנסקלין], ז) [וע"ע תו' ב"ק מא: ד"ה ע"פ עד].

מוסף רש"י

ע"פ עד אחד. שחין שם חלח עד חחד ברביעה ובנגיחה: או ב. שנה כנכיעה וכנגיחה: או ע"פ הבעלים. שאין שם עד אלא דוולים אחר: בעלים אמרו, דאי הוו צ' עדים בדבר הוי בסקילה ואפילו בהנאה מיתסר (בכורות מא.): ע"פ עד ובנגיחה: או ע"פ הבעלים. שחין שם עד חול בעלים חמרו, שחץ שם עד מנח בענים מנחד, דלי הוו ב' עדים כדבר הוי בסקילה ואפילו בהנאה מיתסר (בבודות מא.) מוקצה. שהקלהו ויחדהו לתקרובת עבודת כוכנים (עדד לתקרובת עבודת כוכבים (ע"ז בב:). או: שהוקלה והופרש לצורך עבודת כוכנים (בכורות מא.). או: שהפרישו להקריבו לע"ו מו. שהפרשו החקרים לעדו (בכורות נז.): ונעבד. שהשתחווה לו ועשאו עבודת כוכנים (יבמות פג:). או: שענד את הבהמה עלמה כגון שניסך לה נין קרניה (בכורות נז.): מון קרניה (בכורות נז.):

ליקוטים או עפ"י הבעלים. נר׳ דה"ט דלא או עפיי הבעלים. נר׳ דה"ט דלא מחייב עפ"י הבעלים אפי׳ יהיו ב׳ כגון של ב׳ שותפין ומעידין עליו, משום דאדם קרוב אצל ממונו. דהא דאמרי׳ דאין אדם . קרוב אצל ממונו ה"מ כשבאין . העיד ג״כ על חבירו דמתוד! שנאמן על חבירו נאמן גם על שנאמן על חבירו נאמן גם על שורו כו׳ אבל אמר שורי נרבע לא מבעיא לן דפשיטא דקרוב אצל ממונו הוא כיוז שלא בא להעיד על חבירו (מוס' ב"מ מל:): יהציו פי לפירושם דהא הודאת וצריך פי׳ לפירושם דהא הודאת בע"ד כק׳ עדים דמי, כמו שמשלם נזקין ע"פ עצמו, ואף כופר משלם ע"פ עצמו רק שאין . השור נהרג ע"פ עצמו, כ"כ . הראב״ד להדיא. אלא הכי קאמרי מאחר דמדמינן בכל דוכתא מיתת השור למיתת הבעלים, ומה מיתת הבעלים ע"פ עצמם פטורים דפסולין לעדות לפי שהם קרובים לעצמם. אף לשור שוום קודבים לעצמם, אף לשוד הם כפסולים, אף שהוא ממונם, מ״מ ילפי׳ ממיתת הבעלים דאף חשובים כקרובים, ומש״ה מסקי׳ התם שפיר דהוא עם אחר מצטרף להורגו היכא ראומרים פלוני רבע שורי ולא לאומותם פלוני דבע שווי יועמיי פלגיי דיבורא, כלומר אעפ״י דלענין מיתת בעלים פלגיי דיבורא, אבל גבי ממונם אינם קרובים כ״כ לפלוג העדות, אלא . מאחר דבחד עניינא מהימני ה״נ אחור בחד עבינא מחימני זו נ אמיתת שור, כי כולי האי לא מדמי׳ שור לבעלים דגבי בעלים גופא חידוש הוא דפלגי׳ דיבוריה, ומש״ה דוקא היכא שבאו להעיד על חבירו, אבל אומרים שורי נרבע לא קטלי אומרים שורי נובע לא קטלי אפי׳ עד אחד עמו כדאיתא בתרי, ומשום ה״ט אף היכא שהבעלים אומ׳ שנגמר דינו לסקילה בב״ד אחר לא מהמני, אף דגבי קנסא מחייבי׳ ליה בהודאתו כה"ג מחייבי ליה בהחאתו כחייג כדמוכח להדיא בפ״ק דמכות גבי עד זומם דמשלם ע״פ עצמו כה״ג. וכ״כ הרמב״ם להדיא בפ׳ י״ח דהל׳ עדות, מ״מ הכא דטעמא משום שאינם נאמנים וטעמה משום שאינם נאמנים הוא אין חילוק כה"ג כמו שאינן נהרגים הבעלים ע"פ עצמם כה"ג. ובפרק התערובת כותבים התוס' וז"ל ונ"ל טעמא ראינו נהרג ע"פ הבעלים אם אין ע"א

שהמית את האדם על פי עד אחד או על פי הבעלים דשור שהמית על פי הבעלים איפטר ליה מסקילה י דמודה או בקנס פטור וכן רובע ונרבע ע"פ עד אחד או ע"פ הבעלים דהשתא לאו שור הנסקל הוא וליכא למימר ימותו שהרי מותרין להדיוט אם לא מפני הזבח המעורב

בהן ואי איפשר למכור את כולן לצורכי מין אותה זבח להקריבם שהרי פסולים להקרבה כדאמרינן בתמורה מן הבהמה להוציא

שהמית את האדם בע"פ עד א' או ע"פ הבעלים יש ברובע ונרבע במוקצה ונעבד באתנן ומחיר

הרובע והנרבע מן הבקר להוליה את הנעבד מן הלאן להוליא את המוקלה ומן הלאן להוליא את

הנוגח. מוקנה שהקנהו לנורך (תקרובת) בו עבודת כוכבים ולח הקריבו בו ונעבד שעשאו עבודת כוכבים והשתחוה לו ואמרינן בפרק כל האסורין במסכת תמורה (דף כט.) דמותרין להדיוט: כלאים

הנאה נינהו אמאי לא תקינו בהו רבנן מיתה ויזקיקו להורגן היכי יזקיקו ב"ד להרוג כל איסורי הנאה הרי הזאב והארי דמוקי לה ר"ל והוא שהמיתו ואסורין בהנאה (סנהדרין דף טו:) ולא תקינו להו מיתה אלא אמרו כל הקודם להורגן זכה 🔊 ומקשה רבא ז היינו דקתני עלה ואפי׳ אבא חלפתא ביניהם אלא אמר רבא שנים שהיו עומדין ויצא חץ מביניהם או פטורין ואפילו אבא חלפתא בו דלא תלינן ביה שהרג אבל בשוורים אותן שיש לחלות בהן בו חייבין משום

ובערת הרע מקרבך ועוד אומר ר"מ דשור הנסקל אינו נאסר מחיים ופירש דכולה ההיא שמעתא (ב"ק דף מא.) דממשמע שנאמר סקל יסקל השור איני יודע שהיא נבילה ונבילה אסורה באכילה מוכחת כן וסוגיא דפרק שני דקדושין דו (דף מ.) הכי פריך כל לפור טהורה תאכלו לרצות המשולחת וזה אשר לא תאכלו מהם לרצות את השחוטה ופריך איפוך אנא ומשני לא מצינו בעלי חיים שאסורין שלא 🗝 יהו מותרין כששוחטן בר מאלו שעומדין ומוקצין למצוותן ולכך אין לאסור משולחת לומר דחל עליה איסור לאחר שילוח לאוסרה באכילה כדין שאר עופות טמאין דכתיבי בקרא ופריך 🕮 (והרי רובע ונרבע) דאסורין פירוש דמחיים אסורין לשוחטן ולהקריבן לגבוה ומשני הני מילי לגבוה אבל להדיוט שרי והרי רובע ונרבע בעדים דמחיים אסורין פי׳ דמחיים אסורין לישחט ואם שחטן אסורין אף אני אביא משולחת ומשני רוב בעלי חיים קאמרינן אם כן דאין שור הנסקל נאסר כל זמן שהוא חי שור שלא נגמר דינו שנתערב באחרים שנגמר דינן כולן פטורין דמותרין 🗈 בגיזה ועבודה ואין כאן עינוי הדין כיון דפטורין מסקילה מיהו לכשישחטו או ימוחו יהו אסורין בהנאה והא דאמר בסוף פרק שור שנגח ד' וה' (דף מה. ושם ד"ה מכור) דשור שנגמר דינו מכרו אינו מכור אפילו לרידיא היינו משום דאסור לענות דינו ומצוה לסוקלו ועוד דאין לו מכר דאין לו בעלים והלוקח אינו יכול לזכות בו יותר משאר אדם אבל כי לא נגמר דינו מכרו מכור לשחיטה אי נמי לרידיא דמצי לאערוקיה לאגמא וכי שחיט ליה [לאחר שנגמר דינו] אסור באכילה כך נראה לר"ח כמו שפירשנו וקשה דבסוף פרק קמא דערכין (דף ז:) משמע דשור הנסקל נאסר מחיים גבי האשה שמתה נהנין בשערה דמפרש התם זו מיתחה אוסרתה וזו גמר דינה אוסרתה ויש יש לומר גמר דינה דמחיים גורם לה להיות חל עליה איסור שאסורה אפילו שחטה דעבדה כעין בשר וזו מיתתה אוסרתה אין יש עליה שום איסור מחיים ויש להביא ראיה דלא נאסר מחיים מהא דתניא בפרק מרובה מדת (ב"ק דף עא.) ובפרק אלו נערות (כמובות דף לג:) (גבי) גנב שור הנסקל וטבחו משלם תשלומי ד' וה' דברי רבי מאיר ואמאי הא ליתא במכירה ושמעינן ליה לריש לקיש בפרק מרובה מדת [ב"ק דף שו:] דכל שישנו בטביחה ישנו במכירה וכל שאינו בטביחה אינו במכירה וה"ה דכל שאינו במכירה אינו בטביחה אבל אי שרי בהנאה ניחא שיכול למוכרו לרכוב עליו עד בית הסקילה או ליהנות בו מעט עד אותה שעה או אם היו בית דין מתעצלין בסקילתו ומיהו מה שאומר ר"ת דאין לו מכר דאין לו בעלים זה לא נוכל לקיים ומה שפסק ר"ת בעדר שיש בו שה אחד ספק דרוסה דשרי מטעמא דכל דפריש מרובא פריש לא יחכן דיש לאסור גזירה שמא יקח מן הקבוע אפילו היכא דפרים מאליו רק בדבר בו שלא נאסר בתערובת כגון ט' חנויות (אחת) מוכרות בשר שחוטה ואחת נבילה (פסחים דף ט:) התם שרינן אי פריש אחת ולא גזרינן שמא יקח מן הקבוע שהרי האיסור ניכר וידוע היכן הוא ולכך שרינן היכא דפריש או כגון דנמלא ביד עובד כוכבים אבל אם נאסר בתערובת ופריש לא אמרינן דפריש מרובא פריש ואם יש בעדר ספק דרוסה אפילו אחד בריבוא כולן ימותו מדע דטבעת של עבודת כוכבים שנתערבה בריבוא כולן אסורות ובפירש אחת מהן פליגי רב ושמואל בגמרא (לקמן דף עד.) אי אוסרת השאר אי לא אבל בההיא גופה אותה שפירשה לא פליגי וכולי כאו עלמא דאסירא וכל איסורי הנאה שפירשו מתערובתן אסורין ולא אמרינן מרובא פריש וטעמא משום גזירה שמא יקח מן הקבוע ולא שנא חולין ולא שנא קדשים ויש להחיר הבהמה שנושא הזאב והרועה מלילה ונתערבה בעדר משום דאין דרוסה אלא ביד ושמא טרפה בשינים והוה ליה ספק ספיקא וכן הגך שנושא אווז שמא נושאה בחרטום או בין רגליו ולא הכה ביד מיהו יש ליישב דברי ר"ת דלא דמי לטבעת של עבודת כוכבים דשאני בעלי חיים כיון דאפשר ע"י דנכבשינהו דניניידין ואם תאמר אמאי תנן ימותו נימא ירעו עד שיסתאבו ויפדו ואחרי כן נימא כל דפריש מרובא פריש להדיוט חזו שהרי כמה קדשים אמרינן בהו ירעו ולא חיישינן לתקלה ובסיפא אמרינן ברובע וורבע ירעו ולכשיסתאבו יפדם וישחטם ויאכלם מטעם דפריש מרובא פריש ויש לומר דלא עבדינן מקנה ברעייה כיון דלאחר רעייה לא מישתרי נמי אלא מטעם כל דפריש ועוד שאל הרב רבי יצחק מר"ת דקאמר 🖘 רבי שמעון (סנהדרין דף עט:) הנסקלים בנשרפים ידונו בסקילה שהשריפה חמורה ניזיל בתר רובא להחמיר בדיני נפשות כדאיתה פרק קמה דחולין (דף יה:) דלה חיישינן שמה במקום סייף נקב הוה וחירך דלה אולינן בתר רובה להחמיר כיון שנהרג בלהו הכי במיתה החרת אי נמי לה אולינן בתר רובה לחייב ביו אותו שהוה ודחי בסקילה ומהאי טעמה לה תקשי לן הה דאמר פרק אלו הן הנשרפין (סנהדרין דף ענ:) דאדם רוצח שלא נגמר דינו שנתערב עם אחרים שנגמר דינן כולן פטורים דמשום רובא לא נעביד דבר שהוא שקר ודאי דודאי יש אחד שאינו בר מיתה כלל לפי שלא נגמר דינו ולא דמי לאותו שהרג ודאי אלא דלא ידעינן אי טריפה הוה אי שלם הוה ועוד יש לומר דהוה ליה קבוע וכל קבוע כמחצה על מחצה דמי ופטור מדאורייתא דספק נפשות להקל וכי תימא ניכבשינהו ונימא כל דפריש אי אתה רשאי למושכן להחמיר עליו ברן ועוד גזירה שמא יקח מן הקבוע והא דפריך מעיקרא כי חני הנשרפים בנסקלים חיפוק לי דרובא

נסקלים נינהו הכי פירושא לכל הפחות לא גרע משום דרובא נסקלים 0: על פי עד אחד או על פי חבעלים. פירש נקונטרס דפטר ליה מסקילה משום דמודה נקנס פטור וכן פירש נמכות [דף ה.] דאין אדם נהרג על פי עלמו מטעם קנס ונראה דאפי׳ אמרי שנגמר דינם בבית דין פלוני אין נהרגים על פיהם ואע"ג דכי האי גוונא מחייב בקנס כדמוכח בפרק קמא דמכות [דף ג.] וגבי פלוני רבע שורי בפרק קמא דסנהדרין (דף י.) מפרש משום דאדם קרוב אלל ממונו לא אמרינן ונהרג שורו ולא פלגינן דיבורא אלא הרובע והשור נהרגין ואי קנס מיקרי כי נמי אמת הוא שרבע שורו אמאי נהרג שור 🖘 על פיו והא מודה בקנס פטור כמו אם אמר גנבמי וטבחתי דפטור מכפל וד' וה' ונלאה לי טעמא דאינו נהרג על פי הבעלים אם ביז אין עד אחד עמו כדאיתא פרק כל האסורין (ממורה דף כט.) זה וזה מותרות באכילה מכלן אי ס״ד להדיוט אסירי למה לי למעוטינהו לרובע ונרבע כו לגבוה ואע"ג דהתם לא מזכיר ברובע ונרבע על פי הבעלים מכל מקום על כל ענין שפסול גבוה בתו ומותר להדיוט קאי מנהני 🖾 מילי. 🗈 ברוך: ברובע וגרבע. פירש בקונטרס על פי עד אחד או על פי הבעלים שנאסר לגבוה ולא להדיוט דבשני עדים היה נאסר אפילו להדיוט וכן משמע בריש פ' בתרא דכריתות (ד' כד.) דאמר רבי יוחנן שור הנסקל שהוזמו עדיו כל המחזיק בו זכה אמר רבא מסתברא טעמיה

דרבי יוחנן כגון דאמרו ליה נרבע שורו לו ואי לא ליתסר בהנאה אמאי מייאש הלא העור מותר בהנאה והבשר לכלבים וכן נמי משמע בפרק האיש מקדש (קדושין דף מ:) דפריך והרי רובע ונרבע בעדים דאסירי מחיים להדיוט ואם תאמר ומגלן הא כי כתיב קרא בנוגח כתיב ולא ילפי מהדדי כדאמרינן פרק שור שנגח ד' וה' (ב"ק דף מ:) שיש בנוגח שאין ברובע ויש ברובע שאין בנוגח ושמא איכא שום דרש:

הרוג צים הצפילים אם אין ציא מהרצילים אם אין ציא ביל התרצילים אם עם ברוצ (התרצים בעדים לחסירי מחיים להדיוט ואם מחמר ומנלן הא כי כתיב קרא בנוגח כתיב ולא מקרם (קדושין דף מ:) דפריך והרי רובע ונרבע בעדים לחסירי מחיים להדיוט שחיה ביל המחרון זה לפי מהדדי כדאמריגן פרק שור שנגח ד' וה' (צ"ק דף מ:) שיש בנוגח שאין ברובע שאין בנוגח ושמא שלי בנוגח ושמא איני לגבוה. ואצ"ג דהתם לא מוכיר להיל מעוטינה מ"ה בעל מ"ה בעל מ"ה בעל מ"ה בעל מנים שפסול לגבוה ומותר להדיוט קאי מנא הני מילי. וביש תוס' המופך ומשובש וכאשר כתבתי והגהתי כן הוא האמת דוק בפ" כל האסורין וחשכת להדיא והנה מה שכתבו אם אין צ"א בעו אלא בעדים אחרים עמו הוא האמת דוק בפ"ד הדא אחר סהדי לא קסלי "אלא בעדים אחרים עמו הוא הקטלי, או דובע הוא ב"ק דומנה מותר להדיוט קאר מיו. על העוסיה שהכה בריש בעדים אחרים עמו הוא העוסיה מחומנים של מיו. על העוסיה שהכה בריש העוסיה להיו בעל העוסיה שהכה בריש שהבואם שוונה במיו ביותר מותר המותר מותר שהבי מלות על העוסיה שהכה בריש הביות הביות המותר ביותר שהביות המותר ביותר שהביות המותר ביותר מותר ביותר ביות א"ז הקא הוא שלא מכשירן ע"א עמו אלא ברבע פלוני. ואל תטעה בדברי הרמב"ם שכתב בפ"ד דאיסורי מע ב"א הוה ג"ב עב"א הוה ע"א בנו" הוה "א קסר" את בנו"ם אוורים עמו הוא עם קסר".
א"צ קאי אהא דפ"ק דסנהדרין דאייתי לעיל מיניה ואירי שפיר ברבע פלוני. ואל תטעה בדברי הרמב"ם שכתב בפ"ד דאיסורי מודר ווכע ונרבע שאסור לגבוה הינו נשיש שם ע"א והבעלים שותקין, משמע אם הבעלים ג"ב אינו נסקל אלא פסול לגבוה, אלא בודאי מש"כ והבעלים שותקין משום עבא הלאחריו אבל הבעלים מכחדשין אותו אפ"י למזבח כשר קאמר נמי הכי, ובתחילת דבריו נמי כ"אם יש ב" עדים הרי פסול, משמע דוקא בב" עדים ולא בע"א. ומה שמביאים ראייה מדאסר לגבוה כר, קשה מניין דקרא אבעלים קפיד לאסור לגבוה, דילמא אפי" להדיוט אסירי וקרא דמפיק רובע ונרבע אע"א קאי אבל לעולם ע"פ עצמו נהרג משום הודאת בע"ד כק" עדים רמי, אלא עיקר הוא כפיי התוס" רפירקין כאשר פירשתי (יס"ש נ"ק פ"ד ק" פ"ד ק" פ"):

שיבור שהובית את האדם ע"ש עד אחד או ע"ש הבעליב. דנסקר לגבוה ואינו נאסר להדיוט שאינו נסקל אלא ע"ש שני עדים אבל ע"ש בעלים מודה בקבס הוא ומיפטר ליה מסקילה אבל לגבוה נאסר דקיי"ל מן הצאן להוציא הנוגה. כפ"ה. וקשה שיבור באקובדו שהברת את הארה אך עד הארה אך עד המנה לנסף להיים מחלים להיים מקר מחלים להמנה. לפייה מקר מה מפקידם למחל המנה. לפייה מקר מחלים המנה. לפייה מקרים מהם מיחם החלים המנה. לפייה מקרים החלים המנה בינים בדובר קום, לכך עד של הדי הפטר מחלים להדים קרוב הצל ממנו ואפילו ממר דנגמר דינו בגיד של פלוני דלא שייך מודה בקנם כדיג. ואפייה מחסקול בפיקד בינים בינים עד מד לה עד עד של הבעלים דבשי עדים היו מסך אף להדינו בדין של המפקל האפור בהואה לחלי מחלים בהואה בהואה מחלים בהואה מחלים בהואה מחלים בהואה בהואה מחלים בהואה מחלים במחלים במח

דאדם כולי עלמא לא פליגי דפטירי חדע דלרבי יהודה אמאי כונסין א מיי פ"ג מהלכות איסורי

שינויי נוםחאות

א] ל"ל כמודה בקנם דפטור (גליון בשם צ"ק). אכל ברש"י כח"י הוא כלפניטו, וכן בתום" ובש"מ. [וגם הל"ק לפי הנראה לא בא לאפוקי מנוס׳ דידן אלא מנוס׳ דאימא שמ יפטור"]: ב] מה שנמחקה ח תקרובת. משם הרש"ק לחנם וללא צורך (רש"ש). ו בב"ש. וכ"ה ברש"י לעיל כז ע"ב, כב עורכ של כל ילבי כל ע"ב, קידושין מ ע"ב, ע"ו כב ע"ב, חולין מ ע"ה, חמורה כח ע"ב, נדה מ ע"ב: ג] נ"ח ולא עבדו (גליוו). וע"ן חמורה כט ע"ח: ר] ודאי דחייש דילמא אתי ח׳ הרא״ות ותוח: ה**ו היכירא** יון היכיוא ששט). זון היכיוא טפי דפטרינן (שט) ו] גי' בה"ו וחלב מוקדשין. ופי' כגון חלב של נהמה נקנה דשלמים חטאת דאסור ליהנות מדרבנן ובחדשי בד"ה מועלים מה"מ. ובקדם: בד"ה מוענים מה"ת. ודלם כמהרט"א בסנהדרין ול"ק כאן שהבינו דהחום' כוונו להנאח חֵלֶב ע"ש בדבריהם. וע"ע בערוך לנר לתום' סנהדרין פ' ע"א: ז'ן גי' לש"ק וע"ג מכתו ע א: זן ג' לט ק דע ג בטום דשרי כוי. ופי' ואף דגם בטור הנסקל איכא הנאה ליקח מהחלב ע"ג מכחו. לזה מירצו לפי שאינו דרך הנאחו. ועי' צ"ק: ח] צ"ל שאינו דרך הנאתו ירים: מו ל"ל דהיכי m"m נ"ל וכל ונליוו ור" (ש"ח). ל"ח וכי (גליון, וכ"ה בחום" שם): י] רבא התם היינו כל"ל (ש"ח): יא] מביניהם והרג שניהם פטורין כל"ל (ש"ח): יבן חלפתא ביניהן דלא כנ"ל באה"מ: יגן בהז שהרגו חייביו ממחק (ש"מ ותום׳ שם): מון ל"ל פלי שלא (ש"מ, ותוס׳ שם):
מי שלא (ש"מ, ותוס׳ שם):
מון ופריך והרי מוקצה ונעבד
דאסורין מחיים פירוש כל"ל
(צ"ק וכי"ב): יון ל"ל ומותרין (באה"מ): יח] ויש לפרש זו גמר דינה אוסרתה כלומר דמחיים כו' כל"ל (שמכ"י): ימ] ואין (ד"מ): כ] ל"ל בדניכר (ש"מ): בא] דכ"ע מרדו דאסירא כנ"ל. בא] דכ"ע מרדו דאסירא כנ"ל (ש"ח): כב] דקאמר בפרק הנשרפין רבי שמעון אומר הנסקלים כו' (ש"ח): כג] נ"ל. לחייב בשריפה (באחדם). כד] עליו אלא להקל עליו ועוד כל"ל (ש"ח): כה] ל"ל שורו כל"ל (ש"ח): נל ל (שנו). בוון לל שווד (ב״ש): כו] ל"ל אף דאין עד אחר עמר (מ"ש ועי"ש): כון רש"ל בספרו יש"ש בנ"ה פ"ד סימן כ"א מוחק הני ב' תיבות לרובע ונרבע, וע"ש שהאריך [הובא ליקוטים]. ורש״ק מקיים גיי שלפנינו וע"ש (הגרי"ב): כח] ל"ל לגבוה (ב"ש): כמ] ל"ל הני מילי

נוםחאות רש"י כת"י

צ״קו: ל] שורו וכו׳ ואי לא

מיתסר בהנאה כל"ל (ב"ש):

על פי עד אחד. שמותר להדיוט שאינו נסקל אלא בשני עדים להים לפול לתח בשלים. שבאו (כי"פ): או על פי בעלים. שבאו בעלים לבי"ד והודו שהמית דאיפטר ליה מסקילה דמודה בחנם פטור אבל לגבוה נאסר בקנם פטור מוכל נגבוה מוטנ דקיימא לן ומן הלאן להוליא את הנוגח (כי"פ): ברובע וורבע. על פי עד אחד או על פי הבעלים שאסר לגבוה ולא להדיוט (כי"פ): מוקלה ונעבד. נמי מותרין להדיוט כדאמריט בממורה בפרק כל כלמנות במננות בפרון כנ האסורין (כי"פ): באסנן ומחיר מו'. וכל הני חולין נינהו וזבח אחד מעורב בהן כולן ירעו שאי אפשר לשחוט אחד מהן בלא מום שמא והו הוכח וקדשים בחון השוחטן יום האכנו דקר פיט כמון שפונופן בהיכרת ולמוכרן (לגריכו) [לגרכי] עולה אי אפשר שהרי פסולין לקרבן (כ"ש):